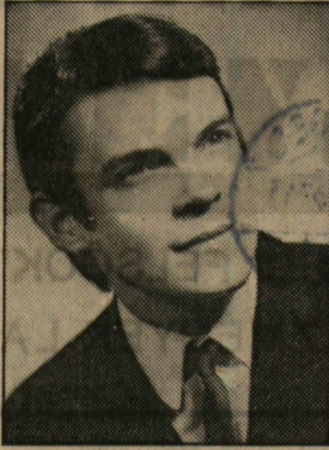

Mindnyájunk hangja elakadt, amikor a rettenetes hírt meghallottuk. Első megtalált szavunk a kételkedés volt. A hír azonban könyörtelen ténynek bizonyult. Dr. Huhn András docens, egyetemünk „sub auspiciis Rei Publicae Popularris” kitüntetéses doktora, a matematikai tudomány kandidátusa, az egyetemi oktatás és közélet fíradhatatlan munkása 1985. június 6-án, 38 éves korában tragikus baleset áldozata lett.

Huhn András 1947—1985

„Akit az istenek szeretnek, fiatalon hal meg” — tartja a görög közmondás. Nem minden igazság nélkül, hiszen akit sikeres élet-pálya közben, szerető családdal és barátokkal való találkozásra készültében, a közösséget végzett munka és a tudományos felfedezés örömeinek megismerése után, a másodperc törtrésze alatt ér a minden ember számára egyszer elkövetkező vég, az elkerüli az elmúlástól való félelem gyötrelmét, az élet alkonyának szenvedéseit. Mégis, az ókori igazság csak fél igazság. Korán eltávozott pályatársunktól a sors, a tudományos pályafutás betetőzésének, a gyermekek felnevelésének, a közösséget végzett munkáért járó megbecsülés kiteljesedésének örömeit tagadta meg.

Huhn András 1966-tól 1971-ig egyetemünk matematikus hallgatója volt. Már negyedéves korától részt vett az oktató munkában, s ekkor indult meg kutató tevékenysége is, előbb a számelmélet, majd a hálómélet és univerzális algebra területén. Oktatói tekintélye és megbecsülése gyorsan emelkedett: 1971-től tudományos segédmunkatárs, 1973-tól tanárság, 1975-től adjunktus, 1977-től már docens volt. 1973-ban Népköznevelésügyi

gunk aranygyűrűjével avatták doktorrá. 1971-től 1978-ig a matematikus tudományos diákkört vezette; ezek az évek a diákkör fellendülésének éve voltak. Még nem volt 28 éves, amikor sikeres nemzetközi hálóméleti konferenciát szervezett Szegeden. Felsorolni sem könnyű, hányféle feladatot vállalt az egyetem életében. Hallgatóként KISZ-titkár volt; mint oktató, évfolyamfőnök, pártvezetőségi tag, egy időben a Szegedi Akadémiai Bizottság titkára, felvételi előkészítő tanfolyamok előadója, a Természettudományi Kar tanácsának választott tagja. Dolgozott a Bolyai Társulat külügyi bizottságában, és számos egyetemi illetve akadémiai ad hoc bizottságban.

Tudományos munkájának nagy elismeréseként az 1978/79-es tanévre vendégkutatói meghívást kapott a hálómélet egyik nemzetközi központjába, a kana-

dai Manitoba Egyetemre. 1980-ban ismét Szegeden rendezett nemzetközi konferenciát. 1982-ben meghívták a hálómélet vezető nemzetközi szakfolyóiratának szerkesztő bizottságába. Első tanítványa 1984-ben kandidátusi fokozatot szerzett. A legutóbbi felvételt Humboldt-ösztöndíjjal a darmstadti műegyetemen töltötte. Vártuk, hogy korábbi és ottani vizsgálatait összegezve ebben az évben benyújtja akadémiai doktori értekezését. A tragikus vég házaútaása közben következett be. Az idei pedagógusnap alkalmából a „Kiváló Munkáért” kitüntetés kaptá, amelyet már nem vehetett át.

Huhn András nagyszerű szakember volt, de sokkal több is volt annál: nagyszerű ember volt. Olyasvalaki, akire a kétely árnyéka nélkül lehetett támaszkodni. Arca mindig mosolygós volt, de a derű a komolysággal lakott együtt lényében. Igényes volt, másokkal szemben is, elsősorban azonban önmagától követelt sokat. A szotikus böles tanácsát követve, megpróbált talpig derék ember módjára élni, aki nem zúgolódik a mindenségtől neki osztott sors ellen, s beéri azzal, hogy ő maga igazságosan cselekszik, és lelke mindig jóra kész. Egyszerű ember volt, a szó legnemesebb értelmében. Szerette az élet egyszerű örömeit, a sportot, az autót, a baráti beszélgetéseket. Nagyon szerette családját, s talán nem kevésbé a jól végzett munka, az alkotás örömeit.

Huhn András, a matematikus, tovább él leírt gondolataiban, eredményeiben. Emberi létének emlékét örizzük mindnyájan, akik ismertük, tiszteltük és szeretjük.

Az első napok benyomásai

Riadt „gólyák” a főiskolán

Az időpont szeptember elseje, a színhely pedig nem más, mint a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola díszterme, ahol frissen ideszarmazott elsőévesek hallgatják a tanévkezdéssel kapcsolatos tudnivalókat. Az egyik igen lényeges instrukció a következő: „A felsőoktatási intézmények nem is annyira külszínben, mint inkább lényegükben, természetükben különböznek a gimnáziumoktól. Minden évben vannak sajnos olyan hallgatók, akik azért maradnak ki, mert nem tudnak áthangolódni a főiskolai légkörre.”

Milyen ez a légkör tulajdonképpen? — kérdezem az elsőévesek egy csoportját. — Mi az, amire mindenféleképpen rá kell hangolódni, mert másképpen itt megélni nem lehet?

Hosszas hallgatás. — **Talán többet kell tanulni?** — mondja valaki bizonytalanul, és a homlokát ráncolja. Csönd van, mindenki erősen töri a fejét.

(Ellenpont: az instruktor előadásában kifejtette, nemcsak hogy nem kell, tulajdonképpen nem is szabad többet tanulni a gimnáziumban szokásnál. A gimnázium — mondta — a mennyiségi tanulás megtanulására volt jó. Különbözőbb mikéntje ennek nincs, elő kell venni egy halom könyvet, és addig olvasni őket, amíg meg nem tanulunk, ami bennük áll. A felsőoktatásban szokásos minőségi tanulás egészen más: nem az órákra való felkészülés a fontos, hanem a maradandó tudásanyag gyűjtése, tekintve, hogy a beszámolás nem naponta, hanem jórészt félélévente történik.)

— **Vagy talán az ellenőrzés hiánya?** — mondja egy másik elsős. — Nem valószínű, hiszen úton-útfélen hallom: egymást követik az ilyen-olyan referátumok, zárthelyik és beszámoló, s vannak oktatók, akik megkínázzák az óróról órára való felkészülést is, ők tudják, miért.

(Ellenpont: — Van tehát ellenőrzés — mondja az instruktor —, hogynem volna. Ezt azonban nem célszerű összetéveszteni a gimnáziumban szokásos ellenőrzéssel, az ugyanis sohasem olyan személytelen, mondhatni közönyös, mint a felsőoktatásban. Az ösztönzést itt jórészt a hallgatók saját önbecsülése adja, ez azonban nem mindig elég, illetve önmagában nem mindig hatásos. Az egyénre méretezett, személyes jellegű ellenőrzés — ami egyben gondoskodás is — hiányzik, s ezt a hiányt a hallgatóknak magának kell tudnia kitölteni. Van ugyan is egy követelményrendszer, ami a hallgatók egyéni képességeit és lehetőségeit

nem veszi figyelembe — persze ez mindenütt így van — viszont nincs „háttér”, ami tompítja ennek az élet.)

A harmadik elsős: — **En az idén kezdem újra a főiskolát, tehát nem kevesebb, mint teljes félévnyi tapasztalat beszél belőlem, amikor azt mondom, hogy a „főiskolai légkör” legfőbb összetevője a zűrzavar. Kiküszöbölni ezt csak egyénileg lehet, azaz mindenre nagyon oda kell figyelni, minden apróságot pontosan végig kell csinálni, ahogyan mondják, legalábbis addig, amíg jelentőségükkel nem vagyunk tisztában.** Aztán persze már lehet szelektálni, de az első időkben még semmi esetre sem. Annak idején például, amikor az elolvasandó könyvek jegyzékét lediktálták nekünk, nem írtam föl megjelenésük dátumát, mondván, minek. Ez később nagyon sok plusz időtöltést jelentett, akár a könyvtárban, akár monduk, bibliográfia összeállításánál. Vagy: az előadóterem számozása. Ev elején bizonyára elmondták, milyen rendszer szerint megy ez, csak hogy én ekkor nyilván nem figyeltem, másoktól pedig megkérdezni szégyelltem, az eredmény pedig az lett, hogy még napok-hetek múltán sem tudtam, mikor melyik teremben van óránk. A mindennapi élet is komolyabb, mint odahaza: ha elkapják az embert a villamoson, máris ugrik a szász, ami itt nagyon komoly összeg. Otthon nem volt gond sem a koszt, sem a pénz, sem a posztó; az ebed megfőzött, a pénz megkeresődött, a szennyes ruha kimosódott. Hogy mennyi idő kell, mondjuk három zokni kimosására, fogalmam sem volt, márpedig vizsgaidőszakban ez is tényező. Úgy ám.

Kollégium, folyosó. Időpont: négy nappal később. — **A benyomásaim?**... Na idefigyelj — mondja az elsős, és lenéz rám két méter magasról, amekkorára nőtt — én örülök, hogy egyáltalán fölvettem, nem akarom magam már szep-temberben kirúgatni. Különben sem értem: miért éppen engem szűrtál ki?

— **Nem szűrtam én ki senkit...**

— **De kiszűrtál.**

— **Nézd, erről vitázzunk máskor...** viszont igen örülök, ha esetleg mégis mondanál néhány szót, mert te nagyon okos embernek látszol.

— **Az is vagyok, de te inkább keress magadnak másokat.**

Jó. — **A benyomásaim?**... Jegyezd őket: évfolyamvezető tanárunknak csak a nevét tudjuk, megpillantani eddig még nem sikerült. A csoportvezetőnk nem törődik velünk, persze nyilván neki is megvan a maga baja, de akkor is... Általában igen nagy a káosz. **„Semmi sem biztos, lehet, hogy én vagyok a gyilkos.”** A gólyatábor persze elég sokat segített, de ez még mindig kevés volt ahhoz képest mint amennyit még ezenkívül segíthetett volna. Érdekesek voltak az ott hallott előadások is, de úgy szervezték meg őket, akik megszervezték, hogy három közül kettő mindenféleképpen egyazon időben legyen megtartva. Mit tehet az ember ilyenkor? Bemegy a harmadikra, és megpróbál belőle minél többet profiltálni. Etketzetés egyáltalán nem volt, pedig nekem még az is meg kell gondolnom, ha veszek fél liter kakaót. A kollégiumban úgy szét dobálták az elsőket, hogy ennél jobban már nem is lehetett volna; a lányokat és a fiúkat pedig külön csoportba szervezték. Valamelyik este videovetítés volt. Mire elkezdődött volna, kiderült: nincs hosszabbító, ezt követőleg pedig észrevették, hogy tévé sincsen hozzá. Kocsival kellett érte menni. De aztán megszereztek mindent, a vetítés tehát meg lett tartva, azaz végeredményben semmiféle kifogásom nem lehet... hm. Köszönöm a szót.

Összefoglalva: megtörtént tehát a tanévkezdés. Nem alakult ugyan minden zökkenőmentesen, a tavalyihoz képest azonban mégis jó volt, tekintve, hogy akkor még gólyatábor sem szerveztek. Most pedig szedjük össze, hogy a tanuláshoz, illetve az itteni élethez szükséges „dolgok” közül mi van meg, és mi nincs meg a főiskola házatáján. **Nincs** még kosz, meg piszok a kollégiumi hálósobákban, mert az elsőévesek már feltakarították; **ennél fogva tisztaság viszont van.** Úgyisint **nincs** hidegvíz a hűdegvizcsapban, viszont **van** helyette melegvíz. Akinek a kollégiumban nem jutott hely, bérelhet magának al-béletet, illetve vásárolhat ingatlant, nem tiltja meg neki senki. A jegyzetek, tankönyvek egy része még nem érkezett meg, más része viszont már megérkezett. Az oktatókat, évfolyamtársakat még alig-alig ismerik a hallgatók, de akikkel kapcsolatba kerülnek, úgyis meg fogják ismerni, a többi viszont fölösleges.

A feltételek tehát adottak; akárhogyan forgatjuk is a szót, minden rendben van.

FARKAS CSABA

Városunkban hagyomány, hogy a felsőoktatási intézmények közül elsőként (idén szeptember 3-án) a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola rendezi meg tanévnyitó ünnepségét. A meghívottak, vendégek, tanárok és hallgatók köszöntése után Szendrei János főigazgató a tanév feladatait vázolta. Megtudtuk, hogy idén, minden eddigi csúcsot megdöntve 472 nappali és 400 levelező tagozatos elsős kezd el tanulmányait. A 214 oktató és 130 gyakorló iskolai tanár 1600 nappali és 1200 levelező tagozatos diákkal foglalkozik. A főiskola új tanárai: Elekes Mihály tanársegéd, Ilosvay György adjunktus, Nigel H. Foxcroft nyelvtanár, Gombos József tanársegéd.

A Szegedi Orvostudományi Egyetemen szeptember 9-én rendezték meg a tanévnyitót. Cserháti István rektor beszédében értékelte az elmúlt év oktató-kutató munkáját, s beszámolt az egyetem anyagi gyarapodásáról; elkezdődött a 410 ágvas klinikai tömb építése, valamint több kisebb-nagyobb felújítás. Az ünnepség keretében a SZOTE Ki-

Tanévnyitók

váló Nevelője címben Huddák János, tanársegéd, és Pinyéné Hódi Klára adjunktus részesült. A Jó tanuló — jó sportoló kitüntető címet Palotás Anikó negyedéves orvostanhallgatónak és Moldoványi József végzett fogorvosnak ítelték oda. Az MSZBT jubileumi emléklapját Altorjai István docens vette át. Az új tanévet 296 első éves kezd meg az orvosegyetemen.

A József Attila Tudományegyetemen szeptember 10-én tartották a tanévnyitót. Az egyetem rektora, Csákány Béla ünnepi beszédében többek között elmondta, hogy a 3073 összhallgatói létszámból az elmúlt tanévben 488-an fejezték be sikeresen tanulmányaikat. A rektor ismertette az elmúlt év legfontosabb eseményeit, az oktatók kitüntetésait, az egyetem vezetésében bekövetkezett változásokat, kinevezéseket. Az üzemek és vállalatok számára végzett kutatómunka értéke az elmúlt évben 38 millió forint volt. Csákány Béla megnyitójában bejelentette, hogy

több évtizedes szakmai munkásságuk elismeréseként címzetes egyetemi tanár címet kaptak: dr. Szabó András tudományos osztályvezető, dr. Friedrich Péter tudományos tanácsadó, dr. Ill Márton csillagászati obszervatóriumvezető. Címzetes egyetemi docensek: dr. Margitsfalvi József tudományos csoportvezető, dr. Krolopp Endre tudományos munkatárs, dr. Sági Ferenc tudományos osztályvezető. A tanévnyitó ünnepségen a rektor „Kiváló oktató” elismeréseket adott át a hallgatók döntése alapján: dr. Kovács István tanszékvezető egyetemi tanárnak, az állam- és jogtudományi kar oktatójának; dr. Gyimesi Sándor egyetemi tanárnak és dr. Szörényi László adjunktusnak, a bölcsészettudományi kar oktatóinak; dr. Németh József docensnek, dr. Szónoky Miklós adjunktusnak, Szöllösi István szakoktatóknak, dr. Vincze Irén docensnek, a természettudományi kar oktatóinak; dr. Váci Mária adjunktusnak, a politikai gazdaságtan tan-szék oktatójának.

Vezetőképző Békéscsabán...

A JATE MSZMP Bizottsága 1985. szeptember 2—4 között tartotta Békéscsabán hagyományos pártvezetőkép-ző tábort. Az idei programban meghívott vendégként Tabajdi Csaba, az MSZMP

KB Külügyi Osztályának munkatársa, aki a szocialista országok politikai viszonyai és együttműködésük kérdéseivel tartott előadást, és Nagy Imre, a KISZ KB osztályvezetője, aki ismertette a KISZ KB terveit

az ifjúsági mozgalomra, és a felsőoktatási intézmények KISZ-szervezeteire vonatkozóan. Az egyetem munkáját, fejlődését meghatározó tényezőket Csákány Béla előadása foglalta össze.

...és Velencén

Az idén nyáron a JATE KISZ-esei felkészítő tábort augusztus 21—24-ig rendezték meg. A szállás a Velencei-tó közelében egy mezőgazdasági szakmunkáképző iskola kollégiumában volt. A tábort a egyetemi KISZ-bizottság néhány első évest is meghívott.

A programról: Előadást tartott Nagy Imre, az Egyetemi és Főiskolai Tanács titkára az egyetemi és főiskolai ifjúsági mozgalom kereteinek korszerűsítéséről. Ezt követően kisebb csoportokban folytatódott a meg-

beszélés az ifjúsági mozgalom helyzetéről, megújításának lehetőségéről a JATE-n. A beszélgetés világossá tette, hogy a lépéseket gyorsan, határozottan kell megtenni, s az ez évi feladat-tervek ilyen szellemben szülessenek. Emellett volt alkalom és lehetőség a kari KISZ-vezetőknek az éves program összeállítására is.

Régi hagyomány, hogy a felkészítő tábortanban bemutatkozik az állami vezetés. Augusztus 23-án az egyetemi, 24-én pedig a kari állami vezetőkkel találkozhat-

tak a KISZ-esek. Az esti programról röviden: szellemi vetélkedő a három kar között (eredmény: TTK, BTK, JTK), Nagy Vandó András műsora, filmvetítés, Vörös Lászlóval, a Tiszatáj főszerkesztőjével pedig művészetpolitikánk aktuális kérdéseiről lehetett beszélgetni.

A szabad délutánokat sportolásra, fürdésre, napozásra használhatták a résztvevők.

Bádonyiné Nagy Ilona KISZ JATE Bizottsága titkárh.

Jövőkép: Innen is kizártak

(S. Balogh László felvétele)